Степ весною — наче килим,
Сонце кидає нитки,
Вишиває візерунки,
То розводи, то квітки.

Зеленіє степ весною,
З кожним днем пишніш стає,
То обсиплеться росою,
То враз пахощі поллє.

Степ у літі — наче море,
Розіслався навкруги,
Хто його обійме зором,
Хто угледить береги?!

Ось подув південний вітер,
Захиталось море трав.
Справді, гляньте: степ широкий
Буйним сизим морем став!

Мов пустеля неоглядна,
Степ пожовклий восени.
Мов пісок, рудіють трави,
Не шумлять уже вони.

Не почуєте вже співу
Голосних, дзвінких пташок,
Не побачите ніде вже
Ні розводів, ні квіток.

Степ зимою — мов перина,
Біла, рівна і м'яка.
Спить на ній. зима холодна,
Баба люта і лиха.

Мертвий сон старої баби

Злі морози стережуть,
Доки їх вітри південні
У яри не заметуть.